

kommer vi jo dertil, at vi også skal finde en eller anden form for finansiering, og derfor må det her forslag indgå i en større helhed. Derfor skal jeg nøjes med at sige, at vi vil se positivt på det. Men vores endelige stillingtagen vil afhænge af de igangværende finanslovforhandlinger.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, det er blot for at bringe orden i argumenterne. Hr. Ole Sohn sagde, at med dette forslag vendte man tilbage til udgangspunktet. Må jeg gøre opmærksom på, at udgangspunktet ikke kun var arbejdsgiverfinansierede bidrag til Lønmodtagernes Garantifond. Udgangspunktet var også en momssats på 22 pct.

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Sohn, når han nu mener, man vender tilbage til udgangspunktet, om han har set et forslag fra regeringen om at nedsætte momsen til 22 pct.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Når hr. Ole Sohn fra den her talerstol kommer med postulatet om, at Venstre og De Konservative altid er med, når pengene skal bruges, men aldrig når de skal finansieres, vil jeg blot henvende hr. Ole Sohns opmærksomhed på to gode forslag til ændringer af den fremlagte finanslov, som henholdsvis Det Konservative Folkeparti og Venstre har fremlagt, hvor der er påvist en lang række besparelsesområder, der ikke nødvendigvis blot er regeringens sædvanlige kværn om nye afgifter, nye skatter, nye byrder på erhvervslivet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi er meget optaget af at etablere rammerne, gode rammer for et driftigt erhvervsliv, men erhvervslivet indgår jo i samfundet på lige fod – havde jeg nær sagt – med alle andre borgere i det her samfund. Vi skal have tingene til at hænge sammen, og det indebærer naturligvis, at når man er i gang med en finanslovforhandling, skal indtægter og udgifter balancere, og det har vi alle sammen et ansvar for. Og SF har en lang række forslag, som koster penge; vi vil gerne forbedre velfærden og forbedre servicen og forbedre rammerne både for erhvervslivet og for forbrugere. Det koster penge, og så er det klart, at så har vi også et ansvar for at bidrage til finansieringen.

Det, vi har set i de igangværende finanslovforhandlinger, er jo, at Venstre og De Konservative er lige så ivrige som SF for at finde muligheder for at bruge penge, men har valgt at sige fra, hver eneste gang tingene skal finansieres, og det er klart, det giver selvfølgelig en skævhed i debatten.

Jeg skal lige gøre hr. Knud Erik Kirkegaard opmærksom på, at når man vender tilbage til udgangspunktet, så er det i forbindelse med loven her. Jeg er meget opmærksom på, at momsen er steget siden den tid. Og jeg er meget opmærksom på, at regeringen ikke har fremsat forslag om en nedsættelse af momsen, men hr. Knud Erik Kirkegaard er vel også opmærksom på, hvem det er, der betaler momsen. Det gør brugerne, og ikke mindst dér, lønmodtagerne.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nu ved jeg, at hr. Ole Sohn indimellem beskæftiger sig med faget historie, og derfor er jeg helt sikker på, at hr. Ole Sohn også har kendskab til det forlig, der blev indgået i 1987 med virkning fra 1988, hvor meningen netop var – og dengang var det så ambien, det var før tillægsmomsen – at ganske vist skulle ambien betales, men virksomhederne ville som hovedregel komme til at bære udgiften hertil. Til gengæld fik de så de goder, som vi bl.a. har diskuteret her i dag, nedsættelse af diverse arbejdsgiverbidrag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi kan tage en meget lang historisk debat, og det synes jeg kunne være yderst interessant. Jeg tror, vi skal henlægge den til et andet sted, men jeg vil blot gøre opmærksom på, at fra 1987 og til i dag er der faktisk foregået temmelig meget i samfundet både i forhold til forbrugere og i forhold til virksomhederne, så derfor er det lidt vanskeligt sådan at forestille sig, at man kan skruer tiden så mange år tilbage.

Vi er nødt til at tage udgangspunkt i den virkelighed, vi nu engang lever i.

Mogens Andreassen (DF):

Med dette lovforslag er regeringen på ny på jagt efter de private virksomheder.

Den ændring, der skete i 1987, hvor man lettede virksomhedernes bidrag til Lønmodtagernes Garantifond således, at det blev statsfinansieret, så det ikke var en omkostningsbelastning